

CAPITOLUL I. PAȘI ÎN TIMP

I.1 RĂDĂCINI

A) Cartierul Burdujeni

◆ Așezare geografică

Prof. Elena Jeder

Școala nr. 10 se află în cartierul Cuza Vodă (Burdujeni) situat în partea de N-E a Sucevei, la 5 km distanță de centrul orașului.

Poziția geografică a cartierului este dată de paralela $47^{\circ} 40' 38''$ latitudine N și meridianul de $26^{\circ} 19' 27''$ longitudine E.

Este situat pe drumul european E 85, la distanță de 432 km de București, respectiv 440 km pe calea ferată.

Din punct de vedere administrativ cartierul Burdujeni se învecinează cu teritoriile administrative corespunzătoare următoarelor comune: la NV - Mitocul Dragomirnei, la N și NE - Adâncata, la E și SE - Salcea, spre S, dincolo de lunca râului Suceava precum și spre Suceava - Ițcani, celălalt nucleu al municipiului Suceava.

Teritoriul studiat, parte componentă a municipiului Suceava, cuprinde două zone cu geneză, evoluție și particularități istorice și morfostructurale diferite:

- zona Burdujeni-sat, cu un profil rural-urban, evidențiat încă din secolul XVI, dar extins teritorial în sec. XVII, XIX, apărut și ca urmare a poziționării vechii granițe dintre Bucovina și Regat;

- cartierul Cuza Vodă (spre sud), construit după 1975 - 1980, cu un profil urban specific.

În urma răpirii Bucovinei, la 1775, râul Suceava a devenit hotar, Burdujeni aparținând Regatului. Datorită poziției sale la frontieră, satul Burdujeni se dezvoltă din punct de vedere comercial și meșteșugăresc.

De asemenea, « târgul Burdujeni » se extinde spre Nord de-a lungul principalei artere de legătură Suceava- Dorohoi- Botoșani (zone de aprovizionare cu cereale a sucevenilor), dar și prin apariția unor nuclee noi la limită cu pădurea înconjurătoare. Apar primele case în zona « Gropi » legate de ocupația locuitorilor, comerțul intens cu vite.

În perioada de după cel de-al doilea război mondial și mai ales după anii 1960 în lunca râului Suceava a apărut un puternic centru industrial ce a absorbit o importantă forță de muncă. Pentru a asigura traiul de zi cu zi al muncitorilor ce lucrau în această zonă industrială, s-a construit *Cartierul Burdujeni*, cu blocuri muncitorești, magazine, stații de autobuz și de troleibuz.

Formele de relief au avut un rol important în evoluția cartierului. Tendințele de răsfirare, accentuate spre reversul crestei-terase a Sucevei, Dealul Viei și Dealul Velnița, cu versanți slab înclinați și expoziție estică și sud-estică, au fost mult micșorate pe versanții Dealului Mănăstirii sau Dealului Tarinca, datorită înclinărilor mari, 20 grade, expoziție nord-vestică și instabilităților. Dacă până în 1990 s-au observat momente de evoluție ale acestui cartier-sat, astăzi nu se poate vorbi decât de o stagnare în evoluție.

◆ Evoluție istorică

Prof. Petru Lupuca
Înv. Angelica și Cristian Murărașu

Suceava de azi și împrejurimile sale au fost locuite din cele mai vechi timpuri. Despre originea Sucevei știm însă prea puțin. Cu toate acestea, se poate afirma în mod cert că cea mai veche perioadă a societății omenești -paleoliticul- este atestată arheologic atât în perimetrul orașului, cât și în împrejurimile sale. Săpăturile din preajma Cetății de Scaun au surprins o veche așezare din perioada neoliticului timpuriu, de acum 7000 de ani, de tipul *culturii Criș*.

Apogeul strălucirii sale este atins, însă, în vremea marelui domn Ștefan cel Mare, domn ce a făcut din țara sa un scut al luptei pentru independență, de oprire a expansiunii otomane care amenința Europa. De aici a condus destinele țării vreme de jumătate de secol, ocupându-se cu pricepere și înțelepciune de treburile țării, apărându-i cu neîntreruptă vrednicie ființa, avutul și munca. De nenumărate ori, de aici au plecat umilite armate dușmane ce veniseră să îngenuncheze țara, înfrânate de brațul brav al lui Ștefan.

Veacurile au trecut apoi ca un tăvălug peste aceste meleaguri aducând cu ele nenumărate evenimente ce și-au pus amprenta asupra lor. Astfel, ele au fost martore intrării marelui voievod Mihai Viteazul în Cetatea de Scaun, la 21 mai 1600, răpirii nordului Moldovei de către Austria în 1775, a primului și a celui de-al doilea război mondial, a perioadei comuniste.

Ținutul unde se află astăzi Cartierul Burdujeni a fost și el parte integrantă la aceste evenimente.

Comuna Burdujeni (până în 1926, când s-a făcut noua împărțire administrativă a României, depindea de plasa Bucecea, județul Botoșani) a luat ființă la începutul celei de a doua jumătăți a secolului al XVIII-lea.

Numele de **Burdujeni** vine fie de la numele unui boier ce-și avea moșia aici (cum spunea pe la 1900 bătrânul Pintilie Ungureanu, zis și moș Nițucă), fie de la un cioban pe nume Burdujo/ Burduja care se afla pe moșia lui Teodor Movilă, zis Cârnul (Ioan Popovici, parohul bisericii Teodoreni, *Legende burdujene*).

Teodor Movilă a dat fiicei sale Elena, la căsătoria cu Miron Costin, drept dotă, moșia care se va numi mai târziu «Burdujeni».

Burdujo era și ștafetar al lui Miron Costin, între Hotin și Burdujeni, cronicarul fiind atunci pârcălab de Hotin.

Înainte de a se face primele așezări omenești, părțile acestea erau acoperite de codri seculari, pășuni întinse, văi și coline cu bogate izvoare.

Descoperirile arheologice făcute în actualul cartier Burdujeni demonstrează marea vechime de locuire a teritoriului. Astfel, în descoperirile făcute la Burdujeni "Șieri", în spatele fermei zootehnice, au apărut bucăți de chirpic și fragmente ceramice ce aparțin culturii Precucuteni, fazei a III-a de evoluție. S-au găsit și câteva așchii atipice și o lamă de mici dimensiuni, din silex de Prut.

În punctul "Dealul Vămii", din cartierul Burdujeni, s-au descoperit urme materiale încadrate fazei Cucuteni B (aproximativ 3100-2700 î. Chr.).¹

Pentru perioada de trecere de la eneoliticul final la epoca bronzului s-au descoperit așezări ale purtătorilor culturii Horodiștea Erbiceni - Foltești (aproximativ 2700-2000 î. Chr.).

Ca urmare a lucrărilor edilitare din Burdujeni, pe strada Eroilor s-a descoperit un mormânt de înhumăție aparținând acestei culturi², în care erau piese de ceramică (asemănătoare celor de la Horodiștea, Erbiceni, Stoicani, Foltești) și un schelet uman.

Alte descoperiri (ceramică, un cosor din silex) făcute în punctul "Dealul Vămii", din zona Burdujeni, aparțin sfârșitului epocii bronzului, culturii Noua (aprox. 1350-1150 î. Chr.).

Pentru celelalte secole ale istoriei vechi descoperirile arheologice sunt rare sau lipsesc.

Pe tarla "La izvor", la cca. 300m de gara Burdujeni, alături de urme de chirpic, s-au găsit fragmente ceramice aparținând culturii Sântana de Mureș, datând din secolele XV-XVII³.

Actualul cartier Burdujeni a avut o evoluție teritorială desprinsă de cea a Sucevei, cel puțin în anumite etape istorice.

El se constituise încă din secolul XVI ca satul Burdujeni.

Primul nucleu al așezării în zona Burdujenilor a fost în jurul Mănăstirii Teodorenii, zidită în 1597 de Teodor Movilă, pe locul unei foste bisericiuțe de lemn, construită de Ștefan cel Mare.

Ion Nistor arată că Ștefan cel Mare "așezase câteva familii în jurul bisericii de lemn"⁴. Ca urmare, s-au constituit acele nuclee secundare de vetre.

Mai târziu, după zidirea mănăstirii, aici au venit țărani "vremelnici" pentru a lucra pământul, țărani care se vor stabili în zonă

alături de rutenii veniți din alte părți, determinând luarea în cultură de noi teritorii, prin defrișări.

În evoluția sitului se constată, în secolul al XVII-lea, o altă etapă, de extindere spre N și V de nucleul inițial.

Etapă corespunzătoare secolelor XVIII-XX cuprinde două subetape. Prima, mai amplă, de la începutul secolului al XVIII-lea, când vatra satului s-a extins spre N, iar cea de a doua corespunde formării unor nuclee de vatră spre N în zona Gropilor de azi, unde s-au stabilit cei ce se ocupau cu comerțul cu vite dinspre Regat spre Bucovina, într-un areal forestier, ulterior defrișat.

În urma răpirii Bucovinei, la 1775, râul Suceava a devenit hotar, Burdujeni aparținând Regatului. Astfel, satul a rămas izolat de Suceava și a devenit punct de frontieră, căpătând caracter de așezare-dublet, de la N de Cordon. Această separare a făcut ca locuitorii zonei să le spună celor de peste apă (din Bucovina) - "Corduneni".

În această etapă s-au pus bazele Târgului Burdujeni, care, treptat, s-a extins spre S de zona nucleului inițial și a vetrei din secolul al XVIII-lea și spre zona gării. Evoluția târgului a fost influențată de un complex de factori: aici se refugiaseră, din Transilvania în Bucovina, mulți români și armeni, iar din Galiția - evrei cărora le era interzisă trecerea la Târgul săptămânal din Suceava. Târgul a luat ființă fără acordul "Domniei". La 1785 se hotăra, printr-un hrisov domnesc, că "nimeni nu are voie să înființeze târg pe locurile monastirii".

În urma intervențiilor stareșului Ananie de Sivas și a locuitorilor Burdujenului pe lângă domnul Moldovei, Alexandru Constantin Moruzzi (1792-1793 ; 1802-1806), acesta și-a dat acordul la înființarea târgului, întărind acest lucru printr-un hrisov domnesc.

La început, târgul s-a înghebat din barăci simple. Treptat, s-a mărit, datorită funcționalității economice și creșterii populației, în urma proceselor de aglutinare între zona târgului și cea a Gropilor (Burdujeni sat) și de roire - extindere spre versanți. Aceste procese au condus la modificarea peisajului vegetal și a structurii sitului de așezare de tip compact, adunat în S și răsfirat în N.

Târgul avea ca specific case de tip „vagon cu vedere la stradă”, așezate de-a lungul „Uliței Mari”, prima stradă din Burdujeni, astăzi Calea Unirii.

Primii negustori care și-au construit dughenele aici au fost armenii (pe partea stângă a uliței), mai târziu evreii construindu-și dughene și ei, dar pe partea dreaptă a uliței. Evreii obțineau dreptul de

a se stabili definitiv numai dacă plăteau „Domniei” câte 75 de galbeni de familie, iar apoi, prin învoieli (colective sau individuale) întărite cu pecetea mănăstirii și reînnoite după 15 sau 20 de ani, deveneau chiriași ai mănăstirii, pe terenurile pe care le ocupau.

În afară de armeni și evrei, în partea de SE a târgului, la intrare, exista „mahalaua țigănească”, cu numeroși căldărari, lingurari, lăutari etc. De asemenea, în Burdujeni și-au avut reședința numeroși funcționari vamali, unii dintre ei stabilindu-se definitiv în zonă.

Din 1882 satul Burdujeni a fost inclus, din punct de vedere administrativ, Târgului Burdujeni.

Târgul s-a dezvoltat ca așezare de sine stătătoare, având instituții proprii.

Primăria a funcționat până în 1902 într-o casă țărănească, construindu-se apoi o clădire nouă⁵.

Vama Burdujeni s-a înființat la 1 ianuarie 1860, la cca. 2 km de gară. Vama austriacă din Bucovina, aflată la 500 de km de șosea și calea ferată, se numea Ițcani. Vama Burdujeni avea două sucursale: una Burdujeni Poteca (aparținând comunei Adâncata, județul Dorohoi) și alta la Bunești (aparținând comunei Bunești, județul Suceava, înființată la 14 decembrie 1886). Granița era păzită de dorobanți. În Burdujeni își avea reședința compania a treia din Regimentul 16 Dorobanți⁶.

Gara exista la început ca o simplă haltă, actuala clădire inaugurându-se în 1902. Aceasta a fost construită după modelul gării din Freiburg, Elveția.⁷ Alți autori consideră că modelul gării ar fi fost luat după gara din Milano. La etajul clădirii și-au avut sediile orfelinatul C.F.R. „Regina Maria” și școala profesională primară.⁸

Tot în Burdujeni s-a aflat, în cursul anului 1918, compania de grăniceri comandată de maiorul Antonie Ionescu. Aceasta era compusă din trei plutoane: unul se afla la Verești, unul la Burdujeni și altul la Bunești. Acestea au fost mobilizate și în noaptea de 5-6 nov. 1918, au intrat în Suceava de unde tocmai pleaseră trupele croate aflate în slujba armatei Austro-Ungariei. Intrarea trupelor românești în Suceava s-a făcut fără un ordin de la comandamentele superioare, bazându-se pe acordul tacit al acestora și pe o cerere adresată maiorului Antonie Ionescu, de comandantul postului de jandarmi din Ițcani.

S-a înțeles atunci că se ivise o situație favorabilă pentru ca Bucovina, amenințată cu anexarea la Galiția sau la Ucraina, să revină la patria mamă. Locuitorii Burdujenului, precum și grănicerii aflați aici,

au simțit importanța momentului (Unirea din 1918).

Cartierul Burdujeni a fost un important nod de cale ferată, cu mult înainte de înființarea clădirii gării.

Astfel, la 1882, la conferințele de la Ratibo (8 martie) și Salzburg (24 mai) s-a hotărât înființarea unui trafic româno-nord-german, care să fie deservit de rutele Vârciorova, Predeal și Burdujeni.

Până la 1918, în gara Burdujeni au existat un oficiu poștal și unul vamal. La 5 octombrie 1934, Prefectura județului Suceava a hotărât alipirea la Suceava a zonei din Burdujeni ce cuprindea gara și abatorul. Acest lucru nu s-a realizat atunci, membrii comitetului comunal nefiind de acord.

La începutul secolului al XX-lea s-au construit alte instituții necesare dezvoltării zonei. S-au înființat: în 1903 - Banca Populară Burdujeni; în 1907 - cooperativa „Viitorul”; în 1909 - societatea de ajutor reciproc „Dacia Română”; societatea „Cariera”, de exploatare și valorificare a carierelor de piatră Burdujeni; în 1922 - societatea „Mihai Eminescu”, cu scop cultural; Banca Populară „Energia” C.F.R., înființată după Primul Război Mondial.

În 1896, pe dreapta pâraului Burdujeni s-a construit abatorul de tăiat vite, iar în 1911, lângă gară, Abatorul export, cel mai mare din țară la acea vreme.

Ca instituții culturale, la începutul secolului XX, existau în Burdujeni două școli: una construită în 1902 în zona târgului, iar cealaltă în 1912, situată lângă biserica Sfânta Treime.⁹

În afară de Mănăstirea Teodorenii, menționată anterior, în Burdujeni există, din 1851, biserica Sfânta Treime (Troița), ridicată de arhimandritul Filaret Scriban, ajutat de arhiereul Neofit de Edessa, Scriban, fratele său.

Lângă mănăstirea Teodorenii a fost construit în 1900, spitalul „Arhiereul Scriban”, astăzi - secție a spitalului județean Suceava.

Târgul Burdujeni a fost electrificat între 1926-1927, iar gara Burdujeni în 1928.¹⁰

În perioada interbelică a fost dezvelit cu mare fast monumentul ridicat în cinstea eroilor ce au participat la războiul dintre anii 1916-1918, monument care se află în fața fostului cinematograf Burdujeni.

Din anul 1956, Burdujeni a devenit cartier al Sucevei.

Cartierul Burdujeni, chiar dacă l-am putea considera o zonă mai puțin importantă a municipiului Suceava, a dat naștere și câtorva

personalități de prim rang ale culturii române. Astfel, îl putem aminti pe Jean Bart (1874-1933), care a îmbrățișat cariera de marinar și a dat naștere unor nepieritoare opere inspirate din experiența de « lup » al mării. Actualmente, Școala nr. 5 din Burdujeni îi poartă numele.

Dacă, în primii ani de după Revoluția din anul 1989, Cartierul Burdujeni s-a bucurat de prea puțină atenție din partea Primăriei Suceava, ca zonă limitrofă a municipiului, s-ar părea că azi autoritățile au început să-i acorde atenția pe care o merită.

În ceea ce privește structura populației pe naționalități, analizând datele recensământului din anul 1930, se constată ponderea majoritară a populației românești, urmată de evrei și germani

Ulterior, după 1940-1941, proporția populației germane scade foarte mult, în urma emigrării.

Tot în această perioadă, în Suceava întâlnim alături de români și populație rusească.

Populația Burdujenilor a crescut din 1945, ajungând astăzi în jur de 30.000 de locuitori.

Din punct de vedere administrativ, Burdujeni aparține municipiului Suceava, dar funcțional se disting mai multe zone și subzone ca rezultat al evoluției teritoriale și istorice. Se disting:

 zona rezidențială cu:

- subzona rurală - în zona Gropilor și în zona de E a vetrei, unde se află Școala cu clasele I-VIII nr. 6;
- subzona rural-urbană, în partea de N, de-a lungul străzii Calea Unirii, cu aspect de sat răsfirat;
- subzona urbană - ce cuprinde cartierul Cuza Vodă: din 1974 s-a început ansamblul Cuza Vodă I, pe stânga străzii Calea Unirii; din 1982 au început ansamblul Cuza Vodă II, pe partea dreaptă a străzii principale, iar din 1984-1985 a început construcția ansamblului Cuza Vodă III spre N de strada Burdujeni. Fiecare ansamblu e deservit de către o importantă unitate școlară: Cuza-Vodă I - de Școala cu clasele I-VIII nr. 10, Cuza- Vodă II - de Eco-Școala *Miron Costin* (până nu de mult cea mai mare din țară), Cuza- Vodă III - de Școala cu clasele I-VIII *Jean Bart*.

 zona industrială, situată la S de zona urbană;

 zona feroviară și de transport, ce cuprinde gara Burdujeni (Suceava Vest), construită la sfârșitul sec. XIX- începutul sec. XX;

- ✎ *zona agro-industrială*, în estul cartierului;
- ✎ *zona comercială (Bazarul)*, înființat după 1990.

În prezent, cartierul Burdujeni prezintă caracteristicile unui cartier nou, construit în anii comunismului. Blocurile sunt foarte înghesuite, spațiile verzi și spațiile de joacă pentru copii sunt reduse ca număr și suprafață. Lipsește în primul rând ceea ce s-ar putea numi „zona centrală”, „agora” sau „vatra satului”. Cetățenii nu dispun de un loc de întâlnire suficient de cuprinzător, care să permită un dialog permanent asupra problemelor comunității.

Perioada de tranziție și apariția șomajului în rândul locuitorilor îi fac să vadă în propriul lor cartier mai degrabă un loc de tranzit decât un loc stabil unde să-și creeze rosturi temeinice pentru ei și pentru copiii lor.

Folosirea facilităților existente se face mai degrabă într-o manieră „prădalnică” decât într-o manieră chibzuită, conform unor proiecte și planuri pe termen îndelungat.

Populația prezintă în același timp calități deloc neglijabile, care țin de o anumită vitalitate, generată de originea majoritar „țărănească”, cu o bună pregătire profesională și un bun simț înnăscut; gradul de civilizație este, poate, ceva mai scăzut, el depinzând nu numai de educație și cultură, ci și de buna organizare a vieții de cartier.

Bibliografie:

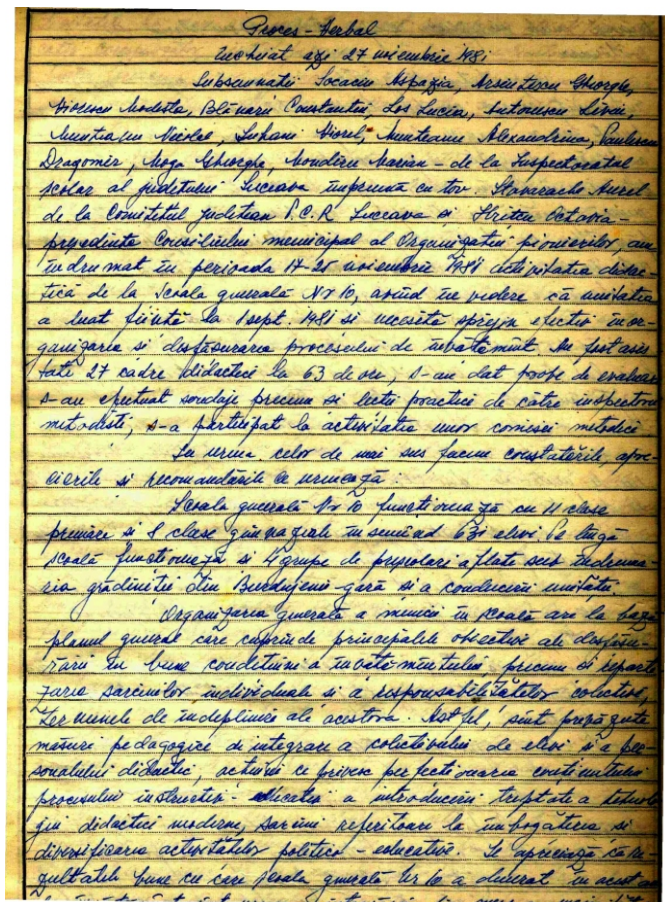
- 1) M. Andronic, P. V. Batariuc, „Contribuții a cunoașterea habitatului uman în zona limitrofă a orașului Suceava”, în „Anuarul Muzeului Bucovinei”, XVII-XVIII-XIX/1990-1991-1992, p. 10
- 2) P.V. Batariuc, „Un mormânt din perioada de tranziție de la neolitic la etapa bronzului descoperit la Suceava”, în „Anuarul Muzeului Județean Suceava”, X, 1983, p.838
- 3) Id, p. 839
- 4) Ion Nistor, „Românii și rutenii în Bucovina”, p. 68
- 5) Elena Găinariu, Monografia comunei Burdujeni, Bosancea, județul Suceava, 1930, p.72
- 6) Id, p. 73
- 7) Ibid. p. 73
- 8) Ibid. p. 74
- 9) Ion Drăgușanul, „Suceava sub povara istoriei”, Monografie
- 10) Gavril Irimescu, „Evoluția economico-socială a orașului Suceava între anii 1918-1944”, în „Anuarul Muzeului Bucovinei”, XVII-XVIII-XIX, 1990-1991-1992, p.202

◆ Se naște o nouă școală...

Prof. Florina PAȘCANU

Când a început construirea cartierului Cuza-Vodă, Școala Nr. 5 (actuala *Jean Bart*) a devenit neîncăpătoare pentru numărul tot mai mare de elevi, dintre care majoritatea erau copii ai locatarilor noului cartier. Așa a apărut Școala cu clasele I-VIII Nr. 10 (care a avut timp de 2 ani și clasele a IX^a și a X^a), urmată, după 5 ani, de Școala Nr.11 (actuala Școală *M.Costin*)... Iată câteva dintre primele sale momente de viață:

★ *Primul
proces-verbal,
încheiat pe data
de 27 noiembrie
1981, de
brigada de
control și
îndrumare a
Inspectoratului
Școlar al
Județului
Suceava.*

★ *Prima
serbare
de sfârșit
de an
școlar -
iunie
1982*

♦Evoluția școlii: 1 septembrie 1981 - 1 septembrie 2006

La 1 septembrie 1981, Școala cu clasele I-VIII Nr. 10, Suceava, se prezintă în felul următor:

- Săli clasă -16
- Laboratoare -2 (fizică, chimie-biologie)
- Ateliere -1
- Cabinet medical -1
- Bibliotecă -1 (2053 volume)
- 1 director
- 1 secretar - bibliotecar
- Total elevi -631
(clase I-IV -11, cu 369 elevi; clase V-VIII -8, cu 262 elevi)
- Cadre didactice -18 profesori, 11 învățători, 2 maiștri:
 - cu definitivat -18
 - cu grad I - 2 (învățători)
 - cu grad II - 8 (3 profesori)
 - stagiați - 3
- 2 îngrijitori

Proiectul inițial al școlii prevedea și o sală de sport, exterioară, care nu a fost, însă, construită. În anul 1990, colectivul de cadre didactice al școlii solicită Primăriei alocarea de fonduri pentru construirea acesteia, anexând cererii un nou proiect, finanțat din propriile buzunare. Cererea nu este aprobată, dar directorul școlii, Dumitru Chiuariu, amenajează în acest scop o sală mică, de la parter: e sala de sport care există și azi.

Între anii 1983-1985, în școală au funcționat și clase de liceu (treapta I: cl. a IX-a și a X-a), iar între anii 2001-2005 -clase de învățământ special.

Efectivul de elevi al școlii ajunge la apogeu în anul școlar 1993-1994, când se înregistrează 1786 de elevi: 873 în cele 30 de clase I-IV și 913 în cele 32 de clase V-VIII. Din acest moment, numărul elevilor începe să scadă. Îmbătrânirea cartierului și existența a încă două școli generale în zone foarte apropiate, precum și introducerea claselor V-VIII la Liceul Industrial Nr. 1 (dar și la alte licee din oraș) ar fi doar două dintre motivele care au generat această situație.

Iată cum se prezintă Școala cu clasele I-VIII Nr. 10, la 1 septembrie 2006:

DOTARE MATERIALĂ

SĂLI DE CLASĂ 16

LABORATOARE 2 (fizică și chimie)

CABINETE 8 (câte unul pentru fiecare dintre disciplinele următoare: informatică, biologie, limba română, limbi moderne, istorie, geografie, matematică, religie)

CABINET MEDICAL 1

BIBLIOTECĂ 1, cu un număr de 15 986 volume

SĂLI MATERIALE 1

SALĂ DE SPORT 1

PERSONAL

ELEVI 920 (20 clase I-IV, 18 clase V-VIII)

ÎNVĂȚĂTORI -13, dintre care 11 cu grad didactic I, 2 cu grad didactic II

INSTITUTORI -7, dintre care 5 cu grad didactic I, 1 cu grad didactic II, 1 cu definitivat

PROFESORI - 28 (10 cu grad didactic I, 6 cu grad didactic II, 12 cu definitivat)

DIRECTORI -1 DIRECTOR PRIM

-1 DIRECTOR ADJUNCT

-1 CONSILIER EDUCATIV

● SECRETAR 1

● ADMINISTRATOR -1

● CONTABIL 1

● ÎNGRIJITORI -7

● BIBLIOTECAR 1

● PAZNICI -3

● LABORANT 1

În cei 25 de ani de existență, Școala Nr. 10 a fost condusă de 7 echipe manageriale. Fiecare nouă echipă managerială a completat

eforturile celei ce i-a precedat, coordonând și centralizând forțele acelor oameni minunați pe care i-a condus, atrăgându-și sprijinul părinților, cu atât mai prețios cu cât cartierul Cuza Vodă a fost și mai este, încă, unul dintre cele mai sărace cartiere ale orașului. Fiecare echipă a adus ceva nou școlii. După primul director, Stelian Gafencu, care a deschis poarta școlii la modul concret, împreună cu E. Diaconu, îngrijitoare, directorul Constantin Mărgineanu a înlocuit toate ușile școlii cu altele noi, rezistente. Directorul Dumitru Chiuariu, profesor de educație fizică, a amenajat sala de sport și a pus la punct terenul sportiv, dar a dat și majorității claselor măsuțe individuale și scaune în locul băncilor tradiționale și a pus gresie și faianță în grupurile sanitare, lucrând cot la cot cu muncitorii din zori până-n seară. Directoarea Lidia Acostoiaie a transformat radical holul, cancelaria, secretariatul, direcțiunea, a înființat o sală minunată de protocol și a realizat reparchetarea tuturor sălilor de clasă, ca și înlocuirea geamurilor cu geamuri termopan. ...Tot ei i se datorează realizarea unor proiecte Comenius și Grundtvig.

Deși nu are decât 25 de ani, azi, Școala Nr 10 poate fi considerată unai dintre cele mai reprezentative unități școlare ale județului Suceava.

Rezultatele pe care elevii școlii, îndrumați de învățătorii și profesorii lor, le-au obținut în fiecare an, la examenele de absolvire a 8 clase și/sau admitere în licee, la olimpiade și concursuri vorbesc de la sine despre calitatea muncii desfășurate în această unitate școlară. În prezentul școlii se întrevăd începuturile ei, iar germenii viitorului se pregătesc să dea colț.

Școala Nr. 10
1 septembrie 2006